

William Lashner

Erewoord

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Zondag

Ze kwamen 's nachts voor me, dat is meestal zo. Ze bonkten zo hard op de deur dat de muren ervan schudden. Twee mannen met een stropdas om en een regenjas aan. Ik tuurde naar de twee door het kijkgaatje in mijn deur.

Ze droegen geen gleufhoeden, maar dat hadden ze evengoed wel kunnen doen.

'Het is laat!' riep ik zonder de houten deur te openen. 'En ik hoef geen abonnement op een tijdschrift.'

'We zijn op zoek naar Victor Carl.'

'Wie is "we"?'

De kleinste boog zich naar de deur toe tot een oog met een blauwe iris het hele kijkgaatje vulde. Hij trok zich een tel later terug en reikte in zijn zak. Zijn politiepenning schitterde als een stel vlijmscherpe tanden.

'Ik ben naakt,' zei ik.

'Trek dan wat aan,' zei de man met de penning. 'We hebben sterke magen, maar niet zó sterk.'

In de slaapkamer trok ik een spijkerbroek en een shirt aan. Ik wist al wie de twee waren voor er met een penning werd gezwaaid. Ik had hen weleens in de gangen van de rechtbank zien rondhangen, waar ik tegenwoordig het grootste deel van mijn klandizie opscharrelde. In de rechtbank pik je agenten er zo tussenuit, zij zijn degenen die lachen, verlekkerd in hun handen wrijven en kletsen over waar ze die dag zullen gaan lunchen. Terwijl ze wachtten, nam ik de tijd om sokken en een paar zware zwarte schoenen met stalen neuzen aan te trekken. Als je met de politie te maken krijgt en je beschermt je tenen niet, heb je grote kans dat erop getrapt wordt.

Ik trok de deur van de slaapkamer achter me dicht voor ik de voordeur opende. Ze liepen naar binnen alsof ze een kunstgalerie binnenslenterden; handen op de rug en iets naar voren gebogen, terwijl ze aandachtig de muren bestudeerden.

'Leuk optrekje,' zei degene die me zijn legitimatie had laten zien.

'Helemaal niet,' zei ik.

Hij bleef staan en keek me indringend aan. Hij was slank, had scherpe gelaatstreken en intelligente ogen. 'U hebt gelijk. Ik was alleen beleefd. Maar de meubels zijn zo slecht nog niet. Mijn vrouw is op zoek naar wat nieuws. Is dat een leren bank?'

‘Lederlook.’

‘Nou, dat zou je op het eerste gezicht niet zeggen. Hebt u er bezwaar tegen als ik ga zitten?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Ik ben rechercheur Sims,’ zei hij, terwijl hij zich voorzichtig op de bank liet zakken en zijn benen over elkaar sloeg. Zijn pak zat strak in de vouw en zijn schoenen waren glanzend gepoetst en hadden dunne zolen. ‘Dit is mijn partner, Hanratty.’

‘Aangenaam,’ zei ik.

Hanratty bromde iets.

‘Hij is wel groot, hè?’ zei ik tegen Sims.

‘Maar een verbazingwekkend lichtvoetige danser voor iemand van zijn formaat,’ zei Sims. ‘Bent u alleen?’

‘Yep.’

‘Waarom loopt het water?’

‘Ik wilde net een douche nemen toen jullie aanklopten.’

‘We wachten wel even tot u de kraan hebt dichtgedraaid.’

‘Niet nodig. Zo lang blijven jullie niet.’

‘Dat weet ik zo net nog niet,’ zei Sims. ‘Misschien lust Hanratty wel een kopje thee.’

‘Trek in thee, Hanratty?’ vroeg ik.

Hanratty stond er als een blok beton bij en keek me nijdig aan. Hij had de afmetingen van een linebacker, beschikte over vierkante knuisten en een kortgemaaide lap blond haar op zijn hoofd. Denk aan een geplet bierblikje en dan weet je hoe de brug van zijn neus eruitzag. Ik probeerde me hem als een lichtvoetige danser voor te stellen, maar kreeg het niet voor elkaar. Maar nijdig kijken kon hij als de beste. Ik had het idee dat als hij zou glimlachen, zijn gezicht spontaan zou barsten.

‘Waar was je vanavond, slimmerik?’ vroeg Hanratty. Elke lettergreep was een stomp in je nieren.

‘Thuis,’ antwoordde ik. ‘Ik ga niet veel uit.’

‘Dus je zit hele avonden op je lederlook bank met een zak chips op je schoot naar die grote tv van je te kijken?’ vroeg Sims. ‘Wat een eenzaam bestaan voor iemand van jouw leeftijd.’

‘Niet zo eenzaam als je zou denken. Zo af en toe komen er een paar agenten langs die gezellig kletsen over mijn smaak op meubelgebied. Van welke afdeling zeiden jullie ook alweer dat jullie waren?’

‘Dat hebben we niet gezegd,’ zei Sims. ‘Draag je een ring, Victor?’

Ik stak mijn handen naar voren zodat hij ze kon zien. Geen enkel sieraad te bekennen.

‘Hoe kom je aan die snee op je rechterhand, tussen je duim en wijsvinger?’

‘Van het uien snijden.’

‘Laat me eens zien,’ zei hij.

‘Dat hoeft niet. Het heelt zo wel.’

‘Laat hem je hand zien,’ zei Hanratty.

Ik staarde hem een paar tellen aan, zag het geweld dat in zijn ogen sluimerde, en stak mijn rechterhand nog wat verder naar voren. Sims greep hem, bekeek beide kanten aandachtig, bracht hem naar zijn gezicht alsof hij hem wilde kussen en rook er toen aan.

‘Dat was bizar,’ zei ik, toen ik mijn hand had weggerukt.

‘Maar op een vreemde manier toch ook opwindend,’ zei Sims. ‘Ik rook zeep. Was je altijd je handen voor je gaat douchen?’

‘Reinheid is een deugd.’

Sims keek naar het treurige allegaartje dat de inrichting van mijn appartement vormde en schudde zijn hoofd. ‘Ooit getrouwd geweest, Victor?’

‘Nee.’

‘Slim van je. Geloof me, getrouwd zijn is ook niet alles. Ooit verloofd geweest?’

‘Eén keer.’

‘En?’

‘Het werd niets.’

‘Zou je iets specifiekere kunnen zijn?’

‘Nee.’

‘Pijnlijk onderwerp?’

‘Het is lang geleden.’

‘Ach, zes of zeven jaar is ook weer niet zó lang geleden. McDeiss zei dat je er helemaal kapot van was.’

Er schoot een rilling langs mijn ruggengraat toen ik die naam hoorde. Ik probeerde iets te zeggen, maar het was net of mijn kaken op slot zaten. McDeiss was een rechercheur van Moordzaken. Ik bracht mijn hand naar mijn gezicht en wreef mijn kaken los. ‘McDeiss?’ wist ik uit te brengen. ‘Jullie werken voor McDeiss?’

‘We hebben gehoord dat je nogal dik met hem bent.’

‘Niet echt.’

‘Jullie gaan weleens samen eten, toch? En jullie hebben een paar zaken samen gedaan.’

‘We stonden aan verschillende kanten.’

‘Hij stelde voor dat we bij je langs zouden gaan om je een paar vragen te stellen en eens te horen wat je... Wacht. Hoorde je dat, Hanratty? De kraan ging uit. Vanzelf.’

‘De waterdruk in dit gebouw is nogal wispelturig,’ zei ik.

‘Of misschien is onze vriend hier niet zo eenzaam als hij doet voorkomen. Kom op, Victor, vraag of je bezoek erbij wil komen, dan bouwen we een feestje.’

‘Bemoei je met je eigen zaken.’

‘Op je teentjes getrapt, Victor? Heb je iets te verbergen? Schaam je je voor je partner? Of is je bezoek iemand anders zijn vrouw?’

‘Misschien de jouwe wel,’ zei ik.

Sims lachte. Zijn tanden waren klein en parelwit. ‘Wil je haar telefoonnummer? Je zou me juist een gunst bewijzen. Zorg wel dat je een paar foto’s maakt voor de rechter. Maar je zou ervan genieten, want ze is een stuk. Is ze geen stuk, Hanratty?’

‘Ze is zeker een stuk,’ antwoordde Hanratty.

‘Ze is ook een hoer,’ zei Sims, die nonchalant een los draadje van zijn broek plukte. ‘Volgens mij is ze zelfs met Hanratty het bed in gedoken, stel je eens voor.’

‘Nee, bedankt.’

‘Maar ze is een stuk. O, moet je ons toch eens horen, we lijken wel mannen die na een dagje vissen rond een kampvuurtje wat stoom afblazen. Dat heb je met mannen, als we onder elkaar zijn, zitten we altijd over vrouwen te klagen. Ga je gang, Hanratty. Vertel Victor maar wie de vrouw was die jouw hart gebroken heeft.’

‘Mijn moeder.’

Sims huiverde overdreven. ‘Meer hoeven we niet te horen, of wel? Oké, nu is het jouw beurt, Victor. Vertel ons over de vrouw die jou als een gebroken man voor het altaar liet staan.’

‘Ik was verloofd,’ zei ik. ‘Ze heette Julia. Ze ging ervandoor met een uroloog. Einde verhaal. Meer valt er niet te vertellen.’

‘Wat was de naam van die schofterige uroloog?’

‘Denniston. Wren Denniston.’

‘En hoe voelde je je ten opzichte van dokter Wren Denniston? Bitter, boos, haatdragend, vol moordlustige honger naar wraak?’

‘Ik heb het verwerkt.’

‘O, ik geloof niet dat je zoiets ooit kunt verwerken.’

‘Is dit een officieel onderzoek van de afdeling Moordzaken?’

‘Als je dat wilt,’ zei Hanratty. ‘Wil je dat?’

‘Vertel nu maar gewoon waar dit allemaal om gaat.’

Sims was degene die het me vertelde. ‘Dokter Wren Denniston is vanavond dood aangetroffen in zijn huis in Chestnut Hill. Vermoord.’

Ik wilde iets slims zeggen, maar de woorden bleven in mijn keel steken. Ik rook ergens een vleugje verbrande koffie.

‘Door zijn hoofd geschoten,’ zei Hanratty.

‘Ja, dat is me wat, hè?’ zei Sims. ‘Is er iemand die kan bevestigen waar jij rond acht uur vanavond was?’

‘Nee.’

‘Weet je dat zeker? Om acht uur vanavond? Niemand heeft je op kantoor gezien of in de supermarkt, en je hebt niet even een pitstop in de kroeg gemaakt op weg naar huis?’

‘Nee, nee en nee.’

‘Dat is jammer. Dat had het wat gemakkelijker voor je gemaakt.’

‘Bezwaar als we even rondkijken?’ vroeg Hanratty.

‘Nee hoor,’ zei ik langzaam, ‘geen enkel bezwaar, tenminste, als jullie een huiszoekingsbevel hebben.’

Sims streek een denkbeeldige kreukel in zijn broek glad. ‘Dus zo ga je het aanpakken?’

‘Ja, zo ga ik het aanpakken.’

‘Heb je de vrouw van Wren Denniston de laatste tijd nog gezien?’

‘Bedankt voor jullie bezoek.’

‘Julia Denniston, bedoel ik. De vrouw met wie je verloofd was. Het meisje dat je kleine hartje brak. Heb je haar onlangs nog gezien?’

‘Ik zal jullie even uitlaten.’

‘Je zou je haar zeker herinneren. Geen enkele bloem heeft zoetere nectar dan de grote liefde die je hart brak. Komt dat niet uit een song van de Eagles? Misschien ook niet.’

‘Ik heb niets meer te zeggen.’

‘Hoorde je dat, Hanratty? Hij heeft niets meer te zeggen.’

‘Ik hoorde het.’

‘Wat eigenlijk wel grappig is, want volgens mij heeft hij nog helemaal niets gezegd. Wat zullen we nu doen?’

‘Je weet wat we moeten doen.’

Sims sloeg op zijn knie. ‘Laat ons even een paar tellen alleen, oké, Hanratty?’

Hanratty keek me nog even nijdig aan, keek vervolgens Sims nijdig aan en liep het appartement uit. Sims stond op en liep mijn richting uit. Hij wees naar de deur en zei op fluisterende, samenzweerderige toon: ‘Hanratty zou je het liefst meteen oppakken, je meesleuren naar het bureau, en je daar aan een derdegraadsverhoor onderwerpen om je flink te laten zweten. Zo’n soort smeris is hij. Eentje die graag met zijn handen werkt, als je begrijpt wat ik bedoel. Je hebt mazzel dat ik de leiding heb over deze zaak. Je bent maatjes met McDeiss. En de hoge heren hebben hun oog op McDeiss laten vallen, die wordt nog weleens hoofd Moordzaken. In de wandelgangen wordt verteld dat je ook op goede voet staat met Slocum van het Openbaar Ministerie. En ze willen dat hij het bij de volgende verkiezingen tegen zijn baas gaat opnemen. Dat is nogal wat bescherming voor een onbeduidend advocaatje die een bank in lederlook heeft. Dus waarom zou ik je dan tegen je haren in strijken?’

‘Er valt ook niets tegen mijn haren in te strijken.’

‘Mooi. Dan gaan we het zo spelen. En maak je geen zorgen, ik vind wel iemand die ik dit in de schoenen kan schuiven. Dat lukt me altijd.’

‘Wat wilt u nu eigenlijk, rechercheur?’

‘Ik wil met een leuk appeltje voor de dorst met pensioen en dan lekker een beetje vissen en jagen.’ Hij gaf me een vriendschappelijk stootje tegen mijn schouder. ‘Dus denk aan me met kerst, hè?’ Met die woorden vertrok hij.

Ik sloot de deur achter hem, beende naar het raam en zag de twee beneden naar buiten komen en naar hun auto lopen, die verderop in de straat foutgeparkeerd stond. Ze stapten in en wachtten. En bleven wachten. Ik keek nog steeds naar de twee wachtende agenten toen de deur van de slaapkamer openging.

‘Wie was dat?’

Ik draaide me om. Daar stond ze: slank, gebronsd, met lange benen die onder het badlaken uitstaken dat ze strak om zich heen had geslagen. Ze hield haar hoofd schuin en wreef met een tweede handdoek haar lange, donkere haar droog terwijl ze me aankeek. Haar in mijn woonkamer te zien, was alsof ik een stralende toekomst zag zonder onvervulde verlangens en zonder eenzaamheid, alsof al mijn dromen waren uitgekomen. Alles wat een doorsneevent als ik zich maar kon wensen, verenigd in één prachtig lijf. Ik bleef even naar haar staren, ik kon het gewoon niet helpen.

‘Dat was de politie,’ zei ik uiteindelijk.

‘Echt? Wat wilden ze?’

Ik keek haar nog een paar tellen aan en draaide me om naar het raam. De auto stond er nog steeds, Sims en Hanratty waren er nog steeds.

‘Ze kwamen me vertellen,’ zei ik zonder me om te draaien, ‘dat je man vermoord is.’